

Srijeda, 08.04.2020.g.

Isusova muka u Maslinskom vrtu, prije uhićenja od strane Židova, nekako

me najbolje dirnula u svemu što se tih dana događalo u Jeruzamelu, za

vrijeme muke i smrti Gospodina Isusa, prije 2000 godina.

Duboko me uvijek potrese ta muka kada se Gospodin Isus priprema za

ono što Ga čeka i kada postaje svjestan svih grijeha ljudi i svijeta za koje

će podnijeti Svoju muku.

Pred Njim su tada preletjeli i moji grijesi...tako se barem nadam...

I On ih je preuzeo na sebe...

A ja ih još uvijek činim, iz dana u dan ... strašno ... baš strašno ...

Evo kako je te trenutke u svojem mističnom viđenju opisala bl. Anna

Katharina Emmerich u svojoj knjizi "GORKA MUKA GOSPODINA NAŠEGA

ISUSA KRISTA":

"Bijaše oko devete ure kad Isus stigne s učenicima u Getsemani.

Dolje na zemlji bijaše tama, a nebo obasjano mjesecom. Isus

bijaše jako ožalošćen i navijesti da je pogibelj blizu. Učenici

bijahu smeteni zbog toga, a on osmorici iz svoje pratnje po

Getsemaniju reče, gdje bijaše neka sjenica: "Ostanite tu dok

odem na svoje mjesto na molitvu." Petra, Ivana i Jakova Starijeg

uze sa sobom i uspinjali su se nekoliko minuta stazom od

podnožja brda prema Maslinskom vrtu. On bijaše neopisivo

ožalošćen; čutio je nadolazeći strah i iskušenje. Ivan ga upita,

kako to da je On, koji ih je uvijek tješio, tako tjeskoban.

Tad On reče: "Žalosna je duša moja do smrti" i osvrne se i vidi sa

svih strana kako mu se približavaju strah i iskušenje, kao oblak

od užasnih slika. Onda trojici apostola kaza: "Ostanite ovdje,

bdijte sa mnom i molite, da ne padnete u napast", i oni ostadoše

na tom mjestu.

Isus je išao još malo naprijed, ali strašne slike pratile su ga

toliko da se duboko uplašen spusti s lijeve strane od apostola i

sakrije u špilju visoku oko šest stopa, što bijaše pod stjenovitim

obronkom, na kojem su u nekakvom udubljenju s desne strane

ostali apostoli. Tlo se blago spuštalo prema toj špilji, a sa stijene

iznad nje visjelo je toliko raslinja ispred ulaza da je ovdje mogao

ostati neprimijećen.

Kad se Isus razdvoji od učenika, vidjeh uokolo kako se približava

širok obruč užasnih slika i sve više steže oko Njega. Njegova

tjeskoba i strah su rasli i On se zgrožen povuče na molitvu u

špilju, kao netko tko pred užasnim nevremenom traži utočište;

ali vidjela sam da ga sve te prijeteće slike prate u špilju i postaju

sve jasnije. Ah, bijaše to kao da ta uska špilja obuhvaća sve slike

užasa i straha svih grijeha, i njihova tereta i njihove kazne, od

pada prvog čovjeka do konca svijeta; jer ovamo na Maslinsku

goru, kad bjehu protjerani iz raja, sidoše i Adam i Eva na

negostoljubivu zemlju, i tu, u ovoj špilji tugovali su i drhtali.

Oćutjeh jasno kako Isus, predajući se svojoj predstojećoj Muci i

žrtvujući se božanskoj pravednosti kao zadovoljština za grijeh

svijeta, na neki način sve više vraćaše svoje božanstvo u

Presveto Trojstvo, da bi se iz beskrajne ljubavi, u najčistijem,

najistinitijem i nevinom čovještvu, oboružan samo ljubavlju

svoga ljudskog srca, predao bjesnilu svih tjeskoba i patnji za

grijeh cijeloga svijeta. I da namiri korijen i proširenje svih

grieha i zlih namjera, preuzme najmilosrdniji Isus iz ljubavi za

nas grješnike korijenje svega pročišćujućeg izmirenja i

iscjeljujućih muka u svoje srce, te pusti da to beskonačno

trpljenje kao zadovoljština za beskrajne grijehе proraste i

prožme kao drvo s tisuće grana od boli sve udove Njegova svetog

tijela, sva osjetila Njegove svete duše.

Tako prepušten sasvim svojemu čovještву, vapijući Bogu u

beskrajnoj žalosti i tjeskobi padne licem na zemlju, i vidje u

bezbroj slika sve grijehе svijeta i njihovu unutarnju odvratnost i

sve ih preuzme na sebe, i ponudi u svojoj molitvi pravednosti

svom nebeskom Ocu da trpeći dade zadovoljštinu za svu tu

krivicu. Ali Sotona, koji se u zastrašujućem liku kretao kroz sav

taj užas s paklenskom porugom, zapadao je u sve veći bijes na

Isusa i pokazujući mu sve groznije slike grijeha pred dušom,

opetovano uzvikivaše Isusovu čovještvu: "Što? I ovo ćeš uzeti na

sebe, i za to ćeš trpjeti kaznu? Kako za to možeš dati

zadovoljštinu?"

No između 10 i 11 sati ujutro prodre s neba jedna uska

svjetlosna staza k Isusu, i vidjeh na njoj povorku anđela kako

stiže sve do Njega, od koje mu je pritjecala snaga i okrpja.

Preostali prostor špilje bijaše sasvim ispunjen užasnim slikama

grieha i poruzi i napasti zlih duhova. Isus uze sve to na sebe, no

Njegovo srce što jedino potpuno ljubi Boga i ljude, ćutilo je s

grozom i razdirućom tjeskobom, usred te pustinje užasa,

strahotu i teret svih grijeha.

Vidjela sam predočeno sve za što se Gospodin ponudi za

pomirnicu i suosjećala s Njime zbog svih napasnikovih optužbi,

jer među slikama grijeha svijeta koje Spasitelj uze na sebe

vidjeh i mnoge svoje vlastite grijeha, i iz kruga napasti poteče na

mene kao neka rijeka u kojoj mi svi nedostatci moga vladanja

bijahu predočeni na zastrašujući način. No u svemu tome stalno

sam gledala u svojega nebeskog Zaručnika, borila sam se i molila

s Njime i okretala se anđelima tješiteljima. Ah, Gospodin se je

grčio kao kakav crv pod teretom svoje žalosti i tjeskobe! (...)

Bijaše oko pola jedanaest kad se pridiže i, klecajući i često

padajući, u znoju, više teturajući nego hodajući, pođe prema

trojici učenika. Uspne se lijevo od špilje prema gore i zatim preko

nje do jedne čistine na kojoj oslonjeni na ruke jedan uz drugog

bijahu pozaspali apostoli iscrpljeni umorom, jadom i nemirom.

Isus dođe od njih, dijelom kao netko duboko zastrašen, koga

užas tjera k prijateljima, dijelom kao dobar pastir, koji, iako i

sam iznimno uplašen, pazi svoje stado, za koje zna da je u

opasnosti, jer znao je da i oni bijahu u strahu i iskušenju. No ja

vidjeh da ga i na tom kratkom putu okružuju jezoviti likovi.

Kad ih nađe na spavanju, kršeći ruke padne do njih od tjeskobe i

iznemoglosti i upita: "Šimune, spavaš li? Tad se probude i

usprave ga, a On im, osjećajući se napušten, kaza: "Zar niste

mogli ni jednu uru bdjeti sa mnom?" I kad ga vidješe tako

skamenjena i iskrivljena, blijeda, klecava, mokra od znoja, kako

drhti i trese se i jadicuje klonulim glasom, ne znadoše posve što

bi mislili, i da im se ne pokaza okružen njima poznatim svjetlom,

ne bi u Njemu bili prepoznali Isusa.

Ivan mu onda reče: "Učitelju, što Ti je? Hoću li pozvati ostale

učenike, da pobjegnemo?" No Isus odvrati: "Kad bih još jednom

trideset tri godine živio, naučavao i iscjeljivao, ne bih dostigao

ono što do sutra moram izvršiti. Ne zovi onu osmoricu, jer me ne

bi mogli vidjeti u ovoj nevolji a da se ne sablazne nada mnom;

pali bi u napast, mnogo toga zaboravili i posumnjali u mene. –

No vi vidjeste Sina čovječjeg preobražena, pa ga možete vidjeti i

u njegovom zatamnjenju i potpunoj napuštenosti. Ali, bdijte i

molite da ne padnete u napast; duh je voljan, ali je tijelo slabo."

(...)

Kad se Isus vrati u špilju sa svom svojom tjeskobom, baci se

raširenih ruku s licem prema dolje i nastavi moliti svojem

nebeskom Ocu. No u Njegovoj duši zbivala se nova borba, što

potraje tri četvrtine sata.

Pridoše mu anđeli i u nizu slika pokazaše mu zadaću i veličinu

Muke kojom će dati zadovoljštinu. Pokazahu mu ljepotu čovjeka

kao slike i prilike Božje, prije istočnoga grijeha, i čovječje

potpuno iskrivljenje i potonuće nakon toga prvog grijeha.

Otkrij mu izvor svakoga grijeha u prvom grijehu i značenje i bit

ove požude i njezina užasnog djelovanja na snage čovjekove

duše i udova, a isto tako i bit i značenje svih patnji što slijede

zbog požude.

Pokazaše mu, u zadovoljštini koju je trebao dati Božjoj

pravednosti najprije jednu bol duše i tijela, što obuhvaća sve

patnje zbog požude čitava čovječanstva; i zatim mu predoče

kako dug ljudskog roda mora biti namiren od jedine ljudske

naravi izuzete od grijeha, naravi Sina Božjeg, koji, da bi iz ljubavi

na sebe uzeo svu krivicu i kaznu svih ljudi, mora izboriti pobjedu

nad ljudskim protivljenjem patnji i umiranju.

Sve to predočivahu anđeli, pojavljući se u cijelim četama ili pojedinačno, u nizovima slika; ja sam ih vidjela kako podignutim prstom pokazuju na slike i razumjeh što govore a da ne čuh njihov glas.

Nijedan jezik ne može izgovoriti kakvi su užasi i boli tim slikama predstojećeg trpljenja padali na Isusovu dušu; jer nije spoznao samo značenje svega trpljenja zbog požude nego i sadržaj svih sredstava za mučenje povezanih s tim, tako da ga nije zgrozila samo patnja od tih sprava nego i grješna jarost onih što su ih

smislili, i srdžba i bijes svijetu, koji su ih ikad rabili, i nestrpljivost

svijetu koji njima bilo krivi bilo nedužni bijahu mučeni; jer On je

nosio i osjećao grijehe cijeloga svijeta. Sve te patnje i muke On

spozna u nutarnjem viđenju, s tolikim užasom, da ga oblije

krvavi znoj.

Pred Gospodinovu dušu stupe sve buduće patnje Njegovih

apostola, učenika i prijatelja, malobrojnost prve Crkve, potom uz

njezin rast nastupajuća krivovjerja i raskoli, s potpunim

ponavljanjem istočnoga grijeha zbog oholosti i neposlušnosti u

svim oblicima taštine i varljiva samoopravdanja. Pokaže mu se

mlakost, ludost i zloća bezbrojnih kršćana, raznostruka laž i

prijevarna prepredenost sviju umišljenih učitelja, prijestupa

poročnih svećenika na sramotu Božju, i strašne posljedice svega

toga, užas opustošenja u kraljevstvu Božjem na zemlji, svetištu

nezahvalnih ljudi, koje je htio otkupiti svojom krvlju i životom u

neizrecivu trpljenju. (...)

Tad kao da Mjesec i zvijezde iznenada pristupiše bliže; u tom

trenutku osjetih da postade svjetlije. Potom pogledah na mjesec,

što prije nisam činila, i vidjeh da je drukčiji no inače. Još nije bio
pun, no činio mi se većim nego u nas. Na njegovoj sredini vidjeh
tamnu mrlju, kao pločicu, nasred koje bijaše otvor kroz koji
svjetlo obasjavaše nepopunjenu stranu Mjeseca. Tamna milja
bijaše nalik na brdo, a oko Mjeseca bijaše još jedan svijetao krug
poput duge.

Ja se okrenuh svojemu nebeskom zaručniku u Njegovoj gorkoj
tjeskobi. Grozne slike nezahvalnosti i zlorabe budućih ljudi,
čiju krivicu uze na sebe, za čije se trpljenje kazne preda,

slijevahu se sve strahovitije i žešće prema Njemu, Njegova borba

s ljudskim protivljenjem trpljenju i dalje je trajala; više puta

začuh kako uzvikuje: "Oče, je li moguće za sve njih trpjeti? Oh,

Oče, ako me ne može mimoći ovaj kalež, neka bude volja Tvoja."

Isus je radosno prihvatio kalež svojih patnji i primi okrjepljenje.

Ostade još nekoliko minuta u špilji u tišini i zahvalnosti, bijaše,

doduše, i dalje žalostan, no toliko natprirodno ojačan da se bez

zebne i nemira, sigurnim koracima mogao uputiti k učenicima.

Još je izgledao bijedno i blijedo, no hodao je uspravno i odlučno.

Lice je obrisao rupcem i pritom povukao i kosu dolje, ona je sad

visjela, mokra od krvi i znoja straha.

Kad iziđe iz špilje, vidjeh Mjesec još uvijek s čudnovatom mrljom

i krugom kao i prije, ali promatrah mjesečev sjaj i sjaj zvijezda

drukčije nego prije za vrijeme velike Gospodinove tjeskobe.

Svjetlo je sad sjalo naravnije.

Kad Isus pristigne do učenika, oni ležahu kao i prvi put na zidu

terase, na boku i pokrivene glave, te spavahu. Gospodin im reče

da nije vrijeme za spavanje, neka ustanu i mole, "jer gledajte,

čas je tu kad će Sin čovječji biti predan u ruke grješnika.

Ustanite, hajdemo, gledajte, izdajnik je blizu; oh, bilo bi mu bolje

da se ni rodio nije!" Apostoli skočiše u velikome strahu i

bojažljivo se ogledavahu. Jedva dođoše k sebi, kad Petar žestoko

uzvikne: "Učitelju, pozvat ću i druge da Te branimo!" Isus im,

međutim, pokaže nedaleko u dolini, s one strane potoka

Cedrona, naoružanu četu koja se približavaše s bakljama i reče

da ga je jedan od tih izdao. No oni to držaše nemogućim. Dok je

još s njima razgovarao, bijaše miran; preporuča im opet da tješe

Njegovu Majku i tada kaza: "Pođimo im ususret, predat ću se bez

opiranja, u ruke svojih neprijatelja." I putem što odvajaše

Maslinski vrt od Getsemanskog pođe prema progoniteljima..."

Ako ste pročitali cijeli ovaj tekst, probajte si predočiti da je Gospodin Isus

tu vidio grijehe svih nas, svih onih koje je trebao otkupiti po volji

Gospodina Oca.

Da li su tu i moji grijesi?

Da li su tu i tvoji grijesi?

Ako jesu, onda ih je Gospodin Isus otkupio i mi smo spašeni... Ako nisu,

jao nama!

Ostaje nada ... molitva ...kajanje ...

GOSPODIN MOJ, I BOG MOJ, I SVE MOJE!

